

НЕ САМ ЖИВУ, НАВКОЛО МЕНЕ ЛЮДИ

Вже майже рік живу один, без тебе,
Питання, наче камінь на дорозі:
– За що мені? Кому було це треба? –
Де відповідь? Знайти її не в змозі...

Себе і всіх питаю, та чи варто
Шукати те, чого ніде немає,
Як з відповіддю у колоді карти,
Відомо Богу лиш, один він знає.

Мов впале листя ми не помічаєм,
Так я не стану камінь помічати,
Пройшовши мимо, мов його немає,
Лиш буду обережніше ступати.

Бо каменів багато зустрічалось –
Це явище звичайне для людини,
Та час проходив й стежки заростали,
Їх замітали потім хуртовини.

Та я хіба один на білім світі?
Людей багато, що мене ще знають,
Немало друзів, є онуки й діти,
Гріх скаржитись, поки не забувають.

Не зайве, заряджатись оптимізмом,

Він в труднощах нікого не покине,
Залучить спеціальні механізми
І допоможе у важку хвилину.

Я теж за рік цей дечого навчився:
Не тільки різні страви готувати,
Встигати, де недавно ще барився,
Запрошувати в гості й пригощати.

Приносить новий день нові заботи,
За один раз не перелічиш всього,
Було під вечір забуваєш хто ти,
Чи все зробив й чи не забув нікого.

Та в цих заботах я знайшов відраду –
Вони мене від розпачу рятують,
Бо більше до життя нема принади,
Одні кошмари кам'яні чатують.

Дата написання вірша: 2022-09-10